

คำวินิจฉัยของ นายผัน จันทรปาน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๘/๒๕๕๖

วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

เรื่อง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายวรเกียรติ ทรงตรง) ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๔๓๓/๒๕๕๓ เพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

สรุปข้อเท็จจริง

กองทุนรวมไทยวิเศษศรีเจริญ เป็นโจทก์ฟ้องนายวรเกียรติ ทรงตรง เป็นจำเลยต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ในความผิดฐานโอนสิทธิเรียกร้อง กู้ยืมเงิน และบังคับจำนอง เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๔๓๓/๒๕๕๓ สรุปได้ว่า

(๑) โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทกองทุนรวม จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และจดทะเบียนเป็นกองทุนรวมต่อสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเพื่อซื้อและรับโอนสินทรัพย์ของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ต่างๆ ที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามคำสั่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและไม่อาจแก้ไขหรือฟื้นฟูฐานะหรือการดำเนินการได้ และทรัพย์สินถูกนำออกขายเพื่อการชำระบัญชีโดยมีบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม วรรณ จำกัด เป็นผู้จัดการกองทุนรวม และเป็นผู้มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์

(๒) จำเลยเป็นลูกหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินทุนหลักทรัพย์ เอกพัฒนา จำกัด (มหาชน) โดยได้จดทะเบียนจำนองที่ดินเป็นประกันการชำระหนี้ ภายหลังจากรับเงินกู้ไปแล้วจำเลยผิดนัดผิดสัญญาไม่ผ่อนชำระหนี้ให้แก่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เอกพัฒนาฯ คงค้างชำระต้นเงินจำนวน ๒๖๗,๗๐๓.๖๒ บาท

(๓) ต่อมาโจทก์ซื้อและรับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้สินที่จำเลยมีอยู่กับบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เอกพัฒนาฯ จากองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการขายทรัพย์สินเพื่อการชำระบัญชีของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ดังกล่าว โดยอาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ โจทก์ได้มีหนังสือบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องและทวงถามให้จำเลยชำระหนี้และบอกกล่าว

บังคับจำนองไปยังจำเลย จำเลยเพิกเฉย ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ ให้ชำระเงินแก่โจทก์ จำนวน ๔๑๕,๕๐๔.๕๖ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยของต้นเงิน ๒๖๗,๗๐๓.๖๒ บาท ในอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปีนับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยยื่นคำให้การสรุปว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เพราะ ปรส. ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของจำเลย ปรส. จึงไม่มีอำนาจโอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญากู้เงินให้โจทก์ จำเลยยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้เพื่อขอให้ส่งศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ สรุปว่า

(๑) พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒ ทวิ บัญญัติว่า “พระราชกำหนดนี้เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคล ซึ่งตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย” จึงเป็นกฎหมายที่อยู่ภายใต้บังคับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ จำเลยเป็นบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินตามรัฐธรรมนูญ ในการใช้กรรมสิทธิ์ติดตามทรัพย์สินและมีสิทธิยกข้อต่อสู้ต่อบุคคลภายนอก และมีสิทธิที่จะใช้กระบวนการศาลยุติธรรมเพื่อคุ้มครองสิทธิของจำเลยได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ แต่พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ จำกัดสิทธิแห่งกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของจำเลยและจำกัดสิทธิในการต่อสู้คดีของจำเลยอันเป็นสิทธิตามธรรมชาติที่จำเลยมีอยู่ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อศาล กล่าวคือ มาตรา ๓๐ ทวิ บัญญัติว่า การบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินโดยวิธีการปิดประกาศ ณ สำนักงานขององค์การ โฆษณาในเครือข่ายระบบคอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน หากบุคคลมีข้อต่อสู้จะต้องยื่นคัดค้านก่อนกำหนดวันขายสินทรัพย์ไม่น้อยกว่าสามวัน หากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว มิได้ยื่นคัดค้านการขายสินทรัพย์ให้ถือว่าลูกหนี้บุคคลภายนอกได้ให้ความยินยอมกับการโอนทรัพย์สินแล้ว ซึ่งจะเป็นผลจำกัดสิทธิการยกข้อต่อสู้ของจำเลยในการดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อศาลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๘ โดยถือว่าลูกหนี้หรือจำเลยได้ยินยอมในการโอนสิทธิเรียกร้องและจำเลยจะยกข้อต่อสู้ใดๆ ขึ้นต่อสู้ผู้รับโอนไม่ได้ ทั้งที่ความเป็นจริงจำเลยไม่ได้ยินยอมแต่ประการใด สิทธิในการยินยอมของลูกหนี้ในการที่จะไม่ยกข้อต่อสู้เกี่ยวกับทรัพย์สินต่อบุคคลภายนอกเป็นสิทธิตามธรรมชาติที่มีอยู่และสิทธิเฉพาะตัวของบุคคลโดยแท้และมีสภาพบังคับทั่วไป กฎหมายใดจะบัญญัติออกมาเพื่อจำกัดสิทธิดังกล่าวไม่ได้ การบัญญัติกฎหมายที่จำกัดสิทธิการต่อสู้คดีของบุคคลย่อมเป็นการกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิของบุคคล ดังนั้น มาตรา ๓๐ ทวิ จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๗

(๒) มาตรา ๓๐ ทวิ ของพระราชกำหนด ฯ กำหนดให้ “คณะบุคคลที่ไม่ใช่ศาล”ใช้อำนาจพิจารณาพิพากษาอรรถคดี อันเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ และจารีตประเพณีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข กล่าวคือ ตามมาตรา ๓๐ ทวิให้อำนาจแก่คณะกรรมการองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (คณะกรรมการ ปรส.) พิจารณาวินิจฉัยคำคัดค้านข้อต่อสู้ของลูกหนี้ และมีอำนาจวินิจฉัยว่า ข้อต่อสู้ของลูกหนี้มีเหตุผลสมควรหรือไม่สมควร หากมีเหตุผลสมควรจะมีผลทำให้ข้อต่อสู้ของลูกหนี้มีผลบังคับได้ตามกฎหมาย และหากไม่มีเหตุผลอันสมควรและยกคำร้อง จะมีผลทำให้ลูกหนี้ยินยอมรับการโอนทรัพย์สิน และจะยกข้อต่อสู้ขึ้นมาในชั้นศาลที่มีการดำเนินการฟ้องร้องคดีไม่ได้ อำนาจการวินิจฉัยของคณะกรรมการ ปรส. เป็นอำนาจการพิจารณาพิพากษาคดีเพราะมีการวินิจฉัยในประเด็นข้อหาแห่งคดีและการชำระเงินตามมูลหนี้และมีผลโดยตรงต่อการพิพากษาคดีของศาลยุติธรรม อำนาจอันเป็นของคณะกรรมการ ปรส. ดังกล่าวเป็นอำนาจทำการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี มาตรา ๓๐ ทวิ มีผลเป็นการตั้ง “คณะบุคคลที่ไม่ใช่ศาล” ให้อำนาจทำการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเช่นเดียวกับศาลอันเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ ที่บัญญัติว่า อำนาจในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาล และศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง ทั้งเป็นการขัดต่อประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขเพราะรัฐธรรมนูญทุกฉบับมีบทบัญญัติให้การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาลและการตั้งศาลขึ้นมาใหม่เพื่อพิจารณาพิพากษาคดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะแทนศาลที่มีอยู่ตามกฎหมายจะกระทำมิได้ เทียบได้ตามคำพิพากษาฎีกาที่ ๕๑๓/๒๕๓๖ (ประชุมใหญ่) มาตรา ๓๐ ทวิ จึงเป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อโต้แย้งดังกล่าวเป็นประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญจำต้องวินิจฉัย จึงให้สำเนาคำฟ้อง คำให้การและคำร้องดังกล่าวส่งสำนักงานศาลยุติธรรมเพื่อดำเนินการส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย กรณีดังกล่าวอยู่ในบังคับของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง จึงส่งเรื่องดังกล่าวมาเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องวินิจฉัยมีดังนี้

ประเด็นเบื้องต้นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำร้องของจำเลยที่ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งมานี้เป็นคำร้องที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องของจำเลยระบุมาตรการของพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ ที่ขอให้พิจารณาวินิจฉัย และอ้างด้วยว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราใดจึงเป็นการขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะบังคับแก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ เป็นคำร้องที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ เห็นควรรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยต่อไป

ประเด็นที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยมีว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๑๕ - ๒๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ไว้แล้วว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ ทวิ และ มาตรา ๓๐ ตริ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง คำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ วินิจฉัยไว้ว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตริ และมาตรา ๓๐ จัตวา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐

ประเด็นการวินิจฉัย

พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ หรือไม่

ข้อกฎหมาย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

มาตรา ๗ ในเมื่อไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้บังคับแก่กรณีใด ให้วินิจฉัยกรณีนั้นไปตาม ประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

มาตรา ๒๕ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใด กรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจ ในการตรากฎหมายนั้นด้วย

บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจ ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วย โดยอนุโลม

มาตรา ๒๓๓ การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาลซึ่งต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

มาตรา ๒๓๑ ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญนี้หรือ กฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น

พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๓๐ ทวิ ในการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชีบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตาม มาตรา ๓๐ ให้องค์การดำเนินการประกาศรายการพร้อมด้วยรายละเอียดตามสมควรของทรัพย์สินที่จะขาย วัน เวลา และสถานที่ที่จะขายทรัพย์สินนั้นล่วงหน้าก่อนกำหนดวันขายไม่น้อยกว่าสิบห้าวันโดยปิด ประกาศรายการและรายละเอียดไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานขององค์การ โฆษณาในระบบเครือข่าย คอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน

การประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ถือเป็นการบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินแก่ลูกหนี้บุคคลภายนอก ที่ได้ให้ประกันหนี้เดิม และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขาย ในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีข้อต่อสู้ เกี่ยวกับทรัพย์สินที่จะขายนั้น ให้ยื่นคำคัดค้านโดยชี้แจงเหตุผลและหลักฐานที่เกี่ยวข้องต่อคณะกรรมการ ตามมาตรา ๓๐ ก่อนกำหนดวันขายทรัพย์สินไม่น้อยกว่าสามวันทำการ หากพ้นกำหนดระยะเวลา ดังกล่าวแล้ว มิได้ยื่นคำคัดค้านการขายทรัพย์สินนั้น ให้ถือว่าลูกหนี้บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิม และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขายได้ให้ความยินยอมกับการโอนทรัพย์สินที่จะขายนั้นแล้ว

เมื่อคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ได้รับคำคัดค้านตามวรรคสองแล้ว ให้จัดทำความเห็น พร้อมด้วยเหตุผลเสนอให้คณะกรรมการองค์การพิจารณาวินิจฉัย ถ้าคณะกรรมการองค์การเห็นว่า คำคัดค้านมีเหตุอันสมควรก็ให้ยุติการขายทรัพย์สินนั้นไว้ก่อนจนกว่าจะมีการพิสูจน์สิทธิในทรัพย์สินนั้น เสร็จสิ้น ถ้าเห็นว่าไม่มีเหตุอันสมควรก็ให้ยกคำคัดค้านพร้อมทั้งแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบและดำเนินการ ขายทรัพย์สินนั้นต่อไป แต่ทั้งนี้ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายเพราะการนั้นที่จะใช้สิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๓๐ จัตวา

ข้อพิจารณาและคำวินิจฉัย

มาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ๑ มีสาระสำคัญว่า ในการ ขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชีที่ถูกระงับการดำเนินกิจการให้องค์การประกาศรายการของทรัพย์สินที่จะขาย การประกาศดังกล่าว ถือเป็นการบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินแก่ลูกหนี้บุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียมีข้อต่อสู้ เกี่ยวกับทรัพย์สินที่จะขายนั้น ให้ยื่นคำคัดค้านได้ภายในสามวันทำการ หากไม่คัดค้านภายในสามวันทำการ ถือว่าผู้มีส่วนได้เสียให้ความยินยอมกับการโอนทรัพย์สินที่จะขายนั้นแล้ว กรณีการคัดค้านให้คณะกรรมการ

องค์การพิจารณาวินิจฉัย ถ้าคณะกรรมการองค์การเห็นว่าเหตุอันสมควรก็ให้ยุติการขายทรัพย์สินนั้นไว้ก่อน ถ้าเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควรก็ให้ดำเนินการขายทรัพย์สินนั้นต่อไป ซึ่งจำเลยได้แย้งว่า ปรส. ใช้อำนาจเหมือนศาล จึงขัดรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ นั้น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ บัญญัติว่า ในเมื่อไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้บังคับแก่กรณีใดให้วินิจฉัยกรณีนั้นไปตามประเพณีการปกครองในระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข จะเห็นได้ว่ามาตรา ๗ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดขึ้น เมื่อรัฐธรรมนูญไม่มีบทบัญญัติในเรื่องใดจึงให้ใช้มาตรา ๗ เข้าแก้ไขอุดช่องว่างในเมื่อรัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้มีบทบัญญัติไว้ครบถ้วนอยู่แล้ว การจะอ้างมาตรา ๗ จึงกระทำมิได้ ประกอบกับ มาตรา ๗ มิใช่บทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพต่างๆ ดังนั้นมาตรา ๓๐ ทวิ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗

ส่วนที่อ้างว่า ตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน มาตรา ๓๐ ทวิ มีผลให้เป็นการตั้งคณะบุคคลที่ไม่ใช่ศาล ให้มีอำนาจทำการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเช่นเดียวกับศาล เห็นว่า คณะกรรมการปรส. หรือคณะกรรมการที่คณะกรรมการ ปรส. ตั้งขึ้น มิได้เป็นศาลและมีได้มีหน้าที่พิจารณาคดีเช่นศาล เป็นแต่มีอำนาจเฉพาะที่พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ ให้อำนาจไว้เท่านั้น จึงไม่ขัดหรือแย้งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ มาตรา ๒๗๑ แต่ประการใด

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ไม่ขัดหรือแย้ง มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ ของรัฐธรรมนูญ แต่ประการใด

นายผัน จันทรปาน

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ